

Boris A. Novak

Otac

Dok roditelji žive, stanu tijelom
između smrti i nas, djece svoje:
kob nam je kao za zavjesom bijelom.

Boljele su me suhe ruke tvoje,
kada si umro, jedini moj oče:
još tvoje, a već tuđe, dolje koje

pale su, gdje mi pristupi se kočē,
u zrak, al' sasvim blizu, âmo, k viru
suza, tu gdje niz obraz mi se toče.

U strašnoj onoj večeri i miru,
kad smo ti truplo umivali svelo
da lijepi nemir vratimo svemiru,

kristalno jasno ná se uzeh smjelo,
osupnut, svoju ljudsku smrt: od sada
ja, ja sam gola rana čije djelo

štitit' je djete od tuče što pada,
jedinom smrću vlastitoga tijela
što sjećanjem budućnosti se nada

i pjeva zbogom, ritmom snijega bijela.
Onamo letim s pticama što jate
seleć' se, plaćuć' dok se vraćam ná te,

moj oče.

(uz treću obljetnicu smrti, 30. prosinca 1994)

Preveo Luko Paljetak

Priznanje

Tko sam ja?

Putnik sam. Najviše putovati štujem
negdje, na kraj svijeta, volim nedogledno
obzorje, na tuđem siguran: samujem.
Sve doznati srce na smrt mi je žedno.
Al' tu nema ničeg. Sve se zbriše. Tu je
samo vrtoglava pustoš: lice ledno
uz koji je drugi drâgi lik i tuča
dodirâ sjećanjâ, koja bolno ključâ.
Tko sam? Ubojica.

Radim sistemâtski, okrutno dosljedno.
Iz nutarnje nužde mutne, što me ruje.
Bježim od sveg' što je znâno i uredno.
Tuđina zatrpa me poput olûje.
Od rodnoga kraja imam tek riječ, vrijedno
bogatstvo, nož kojim reŹem sve što truje.
Sad sramotnô pišem osamljeno pismo
za sve koje volim i morim, da nismo.

Tko sam? Ubojica. Morim odsutnošću.

Pismo

Potajno, al' sve češće mislim ná te,
u kojeg ne vjerujem. Ali samo
pred tobom svijе u tišini tamo
koljeno mi se, kidajući date
riječi, krvareć' kao u djetinjstvu.
Ti svoj u skrušenom si sirotinjstvu
svih ruku, što se na smrt boje rana.
Isuse, reci, je li te boljelo?
Probije bol ko munja oba dlana.
Ali bez ran ništa nije cijelo.

Ti me, kog nema, pratiš ko svjetòba,
strah prve priče, plavi snijeg što pa'ne
iz sna, mač bačen sred zdenca studèna.
Zasjeniš svjetlom rahlu zemlju groba,
tu gdje me guše zimzelene grane.
Sâm sam. Ne mogu žeđi s druge strane,
pršljene vječno dijeli nam moć njena,
a ipak si mi blizu kaos jena.
Isuse, reci, je li te boljelo?
Što jest i nije, boli. Grozno bijelo.

Ti znaš što znači biti za njih mnogo.
Ne zá se. Gledati na brdu mater,
gdje plače, dok se gubiš. Ti si smogo.
Ti, kojeg nema. Stog sad mislim ná te.
Ja ne izdržim. Ljudska mjera bùdi
Mom dlanu, noću pa dok dan zarúdi.
Jer dlan je pismo. Za dodir. Za dijete.
Isuse, reci, je li te boljelo?
Da tamo bijah, tvoje ruke svete
uzeo bih u svoje. Bih, zacijelo.

Preveo Luko Paljetak

Granice

Isti ovaj mjesec gledamo... obzore
predaleko jedno od drugog. Među nama
dižu se gore. Meke mahovinaste kore
obrastaju nam stope. Ti si posve sama

prelazila sve granice i stigla u tuđinu,
u domovinu mojih ruku. Opasno sam
šuljam se kraj čuvara granica: putujem
na sjeverozapad gdje me je žestoko sram

škripanja duše sred glatkih, strašnih zidova.
Stojim pred njima, tamnoputi sa jugoistoka,
sumnjiva imena, drhteći, gol kao plijen lova.
Ne mogu pobjeći. Granica je sudbina.

Sada znaš: iako prelaziš granicu, nju ništa ne briše.
Još više će ti korak krojiti, kao sumnja u svemu tom.
Zemljopisna karta nije privid. Zato govori tiše.
S onu stranu svih granica usne su ti moj dom.

Preveli Milan Đorđević i Ursula Scarambolo

Alba

Van domašaja ruku snene zore,
na razbacanom logu polutmine,
boječ' se jutra, što će s bijele gore
doći međù nas s mačem, da ga rine,

ležimo, jedno uz drugo još topli,
hineći slabo da nam se još sniva,
dok dlanovi mi, sve više zasòpli,
zadržati još žele voljnost tkiva

što dodir zvijezda topi ga tog trena.
Ispit će te u hîp daljina plava.
Ostat će slika tvoja mi skrivèna.

Na ramenu mi tvoja topla glava
leži svu dugū, svu prekràtkū noć.
I skrivam suze, čudesnu ne-moć.

Preveo Luko Paljetak